

Arrest

nr. 286 601 van 24 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P-J DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Abdulkhel, district Achin, provincie Nangarhar. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn doch werd uw geboortedatum na een medisch onderzoek teruggebracht van 3 januari 2004 naar 1 januari 1999. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

Uw vader had een winkel in het dorp waar u soms ging helpen. U ging op een dag de winkel bevoorraden omdat uw vader ziek was toen u twee mensen van de terroristische organisatie Daesh een put zag graven.

Gezien dit bij de waterput aan de winkel van uw vader was, waar mensen van de politie kwamen drinken, wist u dat ze bommen gingen plaatsen. U vertrok onmiddellijk naar de controlepost van de politie. Deze maanden u aan om niet meer naar de winkel terug te gaan.

U trok diezelfde avond in bij uw oom, gezien u schrik had dat Daesh naar uw ouderlijk huis zouden komen. Dit deden ze ook effectief. Ze vroegen uw vader waar u was, die hen zei dat u niet was thuisgekomen. Nadat ze hem hadden geslagen, vertrokken ze opnieuw. U verliet daags nadien met een smokkelaar Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, opnieuw Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u begin januari 2021 aankwam. U diende op 13 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Drie of vier maanden na uw vertrek, u was toen in Servië, kwam u via een buur die daar op hetzelfde moment ook was te weten dat Daesh opnieuw naar u thuis was gekomen en uw vader had meegenomen. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan, waar u vreest dat Daesh u zal viseren.

Ter staving van uw verzoek legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) neer, alsook twee foto's van u in het dorp.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 1 februari 2021 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat u minderjarig zou zijn geweest bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw geloofwaardigheid reeds bij voorbaat.

Verder kan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde asielmotieven. Zo wijst het CGVS op het feit dat uw relaas doorspekt is met onlogische verklaringen en dat u een zeer gebrekkige kennis aan de dag legt over een aantal essentiële zaken in uw verhaal. U stelt dat u achter jullie winkel op een dag twee mensen een put zag graven, u besepte dat het leden van Daesh waren en ging naar een controlepost in de buurt om dit te gaan vertellen. Hoewel u geen bommen had gezien, dacht u dat deze mannen een bom gingen plaatsen (CGVS, p.9 & 10). Dit verbaast. Dat u onbekenden ervan zou verdenken een bom te plaatsen, louter omdat ze een put aan het graven zijn, lijkt een zeer voorbarige conclusie om te trekken. U ging naar een controlepost van de politie in de buurt om dit te melden, zo gaat u verder. Echter gevraagd hoeveel personen zich daar bevonden, stelt u het niet exact te weten en houdt u het op tien tot twintig personen. U zou aangesproken zijn geweest door de commandant maar kan dan weer niet zeggen wat diens naam was (CGVS, p.10, & 11). U stelt dat de ontminningsdienst naar jullie winkel trok maar kan niet met zekerheid zeggen of dit dan de politie was noch vanwaar deze personen kwamen, u vermoedt het districtscentrum. U kan niet eens zeggen of de personen werkzaam in de controlepost, zelfs niet de commandant, al dan niet naar jullie winkel gingen om één en ander na te gaan (CGVS, p.11 & 12). Dat u dergelijke belangrijke zaken niet weet, ondergraaft op ernstige wijze het geloof in uw asielerelaas.

Daar eindigt uw beperkte kennis niet.

Zo wordt u gevraagd of de politie aan jullie winkel dan ook effectief bommen/explosieven heeft aangetroffen en moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12). Men moge nochtans

verwachten dat u over deze informatie beschikt en/of zich daarover op de hoogte heeft gesteld, gezien dit element centraal staat in uw vluchtrelaas. Evenmin kan u zeggen of er bij de actie van de politie iemand werd opgepakt (CGVS, p.14). Dit zijn geenszins details te noemen. Dat u niet meer naar jullie winkel ging is daarbij geen afdoende verklaring. Men mag verwachten dat uw vader of iemand anders van uw familieleden nadien nog informatie verkreeg en/of vergaarde over het optreden van de politie en het resultaat hiervan en op zijn beurt dan u zou hebben ingelicht. U stelt verder dat Daesh naar jullie huis kwam dezelfde avond dat u hen een bom zou hebben zien plaatsen (CGVS, p.8). U dan gevraagd met hoeveel ze kwamen, antwoordt u opvallend genoeg dit niet te weten. Dat u ook dit niet weet, verbaast andermaal. Bovendien stelt u dat zij het huis niet zouden zijn binnengekomen (CGVS, p.13). Dit is absoluut niet logisch te noemen. Indien Daesh werkelijk op zoek was naar u, ligt het eerder in de lijn der verwachtingen dat ze het huis betraden en het doorzochten om te zien of u hier niet aanwezig was. Het is ook algemeen geweten dat Daesh brutaal en nietsontziend te werk gaat; dat ze dan beleefd aan de deur om inlichtingen kwamen vragen, kan echt niet worden geloofd. Dient ook te worden opgemerkt dat het niet logisch te noemen is dat Daesh u zou verdenken van het inlichten van de politie, zo stelt u zelf dat zij u niet hebben opgemerkt toen u hen zag putten graven (CGVS, p.10).

Daarnaast verklaart u naar uw oom te zijn vertrokken toen u terugkwam van de controlepost omdat u schrik had dat Daesh naar u thuis zou komen (CGVS, p.12). U vertelde aan uw tante niet wat er was gebeurd, wel aan uw oom toen deze thuiskwam. Hij informeerde op zijn beurt pas uw vader de volgende ochtend (CGVS, p.14). Dit slaat nergens op. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u onmiddellijk uw tante zou hebben geïnformeerd bij aankomst en dat zij het nodige zou hebben gedaan om uw vader en uw andere familieleden te informeren. Indien u werkelijk schrik had dat Daesh bij u thuis zou binnenvallen, spreekt het voor zich dat u uw familie onmiddellijk zou hebben gewaarschuwd voor mogelijk gevaar. Eveneens verbazingwekkend is dat uw familie na dit ene bezoek van Daesh nog thuis zou zijn blijven wonen. Het lijkt eerder logisch dat ook zij veiliger oorden opzochten en hen niet de kans gaven om uw vader te ontvoeren, zoals u beweert. Dat Daesh bovendien nog eens drie of vier maanden zou hebben gewacht om een tweede keer terug te komen verbaast opnieuw. Indien ze u werkelijk verantwoordelijk achtten voor het verklikken van hun acties aan de autoriteiten, ligt het eerder voor de hand dat ze kortater optreden. Deze onlogische wendingen ondergraven andermaal de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met Daesh.

Verder beweert u dat uw vader door Daesh werd meegenomen, drie of vier maanden na uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart zich in Servië te hebben bevonden toen een buurman van u, die ook in Servië aanwezig was, u hierover informeerde (CGVS, p.7). Ook hieromtrent springt uw gebrekkige kennis in het oog. Gevraagd wie de persoon was die deze buur deze informatie gaf moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.7). Dat u niet weet wie hem juist die cruciale informatie zou hebben gegeven, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Bovendien kan u ook niet zeggen hoeveel personen van Daesh naar uw huis kwamen toen ze uw vader ontvoerden noch of ze al dan niet gemaskerd waren (CGVS, p.7). Dit zijn opnieuw bezwaarlijk details te noemen. U verklaart daarnaast dat Daesh bij dit tweede bezoek opnieuw het huis níet binnenkwam (CGVS, p.7). Opnieuw moge men verwachten dat ze dat wel deed, gezien ze volgens u op zoek zijn geweest naar u. Dient tot slot te worden opgemerkt dat u uiteenlopende verklaringen aflegt bij de asielinstanties. Zo verklaarde u bij aankomst in België problemen te hebben gekend met de Taliban en Daesh (minderjarigenfiche, motief voor de immigratiefiche), hoewel u bij het CGVS alleen problemen aanhaalde met Daesh. Uw verklaring als zouden volgens u deze organisaties dezelfde zijn is geenszins correct, gezien het twee verschillende organisaties betreft, die elkaar zelfs bekampen, zoals u overigens ook beaamt (CGVS, p.8 & 9). Uw uitleg raakt dan ook kant noch wal.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met Daesh. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De 'taskara' die u voorlegt dient uw zagezegde minderjarigheid te bevestigen. Er kan dan ook worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk gezien deze 'taskara' de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegensprekt. U legt verder twee foto's neer van u in het dorp, echter leveren deze geen enkele bewijswaarde voor de door u aangehaalde problemen.

Overigens wenst het CGVS te benadrukken dat Afghaanse (identiteits-) documenten makkelijk via corruptie verkrijgbaar zijn, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Hun bewijswaarde is aldus überhaupt zeer gering (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie-richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor

de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het te tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel "aangaande de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen" betoogt verzoeker onder meer als volgt:

"[...]

Dat verzoeker wijst op het beperkte gebruik van authentieke documenten in diens land van herkomst en derhalve op geen enkele ontegensprekelijke wijze zijn asielrelaas kan staven middels stukken.

Dat het CGVS bovendien geen enkel waarde hecht aan stukken uit Afghanistan, gelet op hun relatieve bewijswaarde

Dat verzoeker bovendien formeel achter zijn oorspronkelijke verklaringen blijft staan.

Dat het volledige asielrelaas en alle verklaringen, afgelegd door verzoeker, vanuit dit referentiekader dienen te worden geïnterpreteerd.

Overwegende dat het CGVS wees op enkele inconsistenties en oppervlakkigheden in het relaas van verzoeker.

Dat het CGVS ten onrechte het hele relaas van verzoeker als ongeloofwaardig bestempelt.

Dat verzoeker formeel is niets anders dan de waarheid te hebben verteld en de vragen die hij heeft gekregen op een zo correct mogelijke manier heeft beantwoord. Dit binnen de grenzen van zijn kennis.

Dat verzoeker overigens ook zijn leeftijd heeft mede gedeeld zoals die hem steeds gekend is geweest en steeds voor waar is aangenomen geworden.

Dat zijn antwoorden overigens dienen te worden geïnterpreteerd vanuit het specifieke referentiekader van de verzoeker.

Dat hem bezwaarlijk onwetendheid kan worden verweten, betrekking hebbend op bepaalde specifieke details.

Dat iedere conclusie getrokken uit deze onwetendheid volkomen subjectief van aard is.

En dat het asielrelaas van de verzoeker niet zomaar gemakkelijksheidshalve als ongeloofwaardig mag worden omschreven.

Overwegende dat het CGVS uit bepaalde details in het relaas van de verzoeker conclusies trok die tot zijn ongeloofwaardigheid hebben geleid.

Overwegende dat het CGVS het vreemd vond dat leden van Daesh om informatie kwamen vragen aan de deur van verzoeker, dit zonder drierster tewerk te gaan.

Dat echter de verklaringen van verzoeker over Daesh perfect kaderen in hun modus operandi.

Dat verder onder geen enkel beding kan worden getwijfeld aan de herkomst van verzoeker en hij derhalve met zekerheid een risico loopt bijeen eventuele terugkeer."

2.2. In een tweede middel "aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling" betoogt verzoeker onder meer als volgt:

"[...]

Overwegende dat verzoeker werd gezocht door Daesh – een terroristische groepering in Afghanistan die op heden opnieuw aan terrein wint – omdat hij hen ging aangeven bij de politiediensten, kan worden aangenomen dat verzoeker zal blijven geviseerde worden omwille van zijn "politieke overtuigen" en dat ingevolge daarvan een reëel risico bestaat in hoofde van de verzoeker en is andermaal aan de voormelde voorwaarden voldaan om tot een beschermingsstatuut te worden besloten.

[...]

Overwegende dat leden van Daesh actief rekruteerden in de regio van verzoeker, moet worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico loopt te worden vervolgd voor diens "politieke" overtuiging of voor het gebrek daaraan."

2.3. In een derde middel "aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut" betoogt verzoeker onder meer als volgt:

"[...]

Verzoeker heeft in casu op zijn minst trauma's opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in diens land van herkomst.

[...]

Dat Daesh initiatieven hebben genomen richting verzoeker en er redelijkerwijs kan worden aangenomen dat er een reëel risico voor hem bestaat, te meer omwille van de aanzienlijke groei in omvang van Daesh de laatste maanden.

Gelet op de actuele situatie in Afghanistan;

Overwegende dat de veiligheidssituatie waarnaar het CGVS verwijst in de bestreden beslissing meer dan gedateerd is en niet langer kan worden weerhouden als betrouwbaar;

Dat bovendien in verscheidene actuele rapporten (augustus 2021) te lezen valt dat verzoeker aan willekeurig geweld zou kunnen worden blootgesteld bij een eventuele terugkeer naar diens land van herkomst.`

Immers valt niet te ontkennen dat de Taliban Afghanistan opnieuw in handen hebben genomen ingevolge de massale terugtrekking van de Amerikaanse strijdkrachten.

Dat willekeurig geweld opnieuw schering en inslag zijn.

Dat de actuele veiligheidssituatie die dient te worden weerhouden voor een risico-inschatting voor verzoeker een veiligheidssituatie is die te vergelijken is met de veiligheidssituatie van meer dan tien jaar geleden.

Dat bovendien een algemeen advies werd gegeven tot niet-terugkeer.

[...]

(Cfr. UNHCR POSITION ON RETURNS TO AFGHANISTAN, August 2021)

Dat het CGVS bij het nemen van de bestreden beslissing geen gevolg meer geeft aan de inhoud van voormeld advies. Dat het CGVS immers ondertussen meent informatie te hebben gevonden waaruit kan worden begrepen dat er een verminderd risico bestaat voor een terugkerende vluchteling, zoals verzoeker.

Dat er op dit moment namelijk een situatie van verminderd geweld zou gelden, quod non.

Dat er nog steeds risico bestaat op een burgeroorlog.

(Cfr; in dat opzicht Afghanistan Country Focus, Country of Origin Information Report Jan. 2022)

[...]

Dat bovendien de bescherming voor verzoeker doeltreffend moet zijn en mag niet tijdelijk van aard zijn. Overwegende dat de bestreden beslissing het district van verzoeker niet kan vooruitschuiven als een potentiële locatie voor verzoeker.

Dat het CGVS bovendien, gelet op de recente informatie dewelke terug te vinden is in de aangehaalde bronnen, miskent en foutief interpreteert door te stellen dat er geen situatie van willekeurig geweld meer van toepassing is in Afghanistan.

Overwegende dat het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat er een vermindering is van het willekeurig geweld en dat het andere geweld eerder doelgericht is.

Dat een verminderde vorm van willekeurig geweld nog steeds een vorm van willekeurig geweld is en dat ten overvloede dient te worden gewezen op het risico op een burgeroorlog, aangezien de Taliban het land nog niet volledig onder controle heeft en allerminst garantie kan bieden op algemene veiligheid en politieke stabiliteit, dat er nog steeds zwaar gevochten wordt tegen ISKP.

ISKP is aangemoedigd door de terugtrekking van de buitenlandse strijdkrachten, wier eerdere antiterrorismemaatregelen hun activiteiten in Afghanistan aan banden hadden gelegd. De groep maakt gebruik van het machtsvacuüm en het gebrek aan politieke stabiliteit om meer voet aan de grond te krijgen en het Taliban-bewind, het geweldsmonopolie en de pogingen om internationale erkenning te krijgen, aan te vechten

Dat de motivering in de bestreden beslissing derhalve onder geen enkel beding zekerheid biedt of kan bieden voor de specifieke situatie van Verzoeker.

Dat evenmin een (vlucht)alternatief werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Bovendien onderzocht het CGVS geenszins waar verzoeker zou terechtkomen in Afghanistan bij een eventuele terugkeer of nog meer in welke omstandigheden verzoeker concreet zou kunnen terechtkomen bij een eventuele herlocatie.

Dat gelet op de recente informatie de situatie voor verzoeker nog steeds als objectief gevaarlijk kan worden bevonden :

[...]

Verzoeker wijst verder op het risico dat hij in Afghanistan zal worden blootgesteld aan een niet aflatende dreiging van de Taliban en dat van een Afghaanse overheid die haar onderdanen hiertegen zou kunnen beschermen minder dan ooit sprake is.

Overigens zouden tevens ook torenhoge kosten/lasten aan verzoeker te beurt vallen, dewelke hij nooit zou kunnen dragen, gelet op zijn beperkte middelen. Dit mede gelet op het gegeven van de bijzonder lage werkgelegenheidsgraad in zijn land van herkomst en de levensgevaarlijke situatie van heden.

Dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen geen toereikende oplossingen zijn en zijn louter ijdele hoop.

Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek heeft gevoerd of heeft willen voeren naar de concrete mogelijkheden voor verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Dat de bestreden beslissing is gestoeld op een foute interpretatie van een objectief vaststaande veiligheidssituatie.

Uit andere objectieve informatie beschikbaar op de FOD buitenlandse zaken blijkt dat :

[...]

Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening door gemakkelijks halve te stellen dat zulks niet valt onder een situatie van "willekeurig geweld", quod non.

Dat de vraag kan worden gesteld over er geen strategie geschuild gaat achter de interpretatie die het CGVS geeft aan de actuele bronnen, dit gelet op het grote aantal Afghaanse vluchtelingen en de overspoeling met nieuwe asielaanvragen.

De door de CGVS aangehaalde elementen bovenstaande situatie en analyse niet weerleggen.

Aldus bij gebreke van een aanvaardbare kans op een menswaardig leven, veiligheid en noodzakelijk levensonderhoud in Afghanistan, kan er van verzoeker redelijkerwijze niet worden verwacht dat hij zich aldaar zou vestigen.

Er wordt niet in concreto aangetoond naar welk gebied in Afghanistan Verzoeker zou moeten worden teruggestuurd en dus werd de specifieke veiligheidssituatie niet nagegaan noch wat de gevolgen zouden zijn met betrekking tot veiligheid, werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten en behoeften. De gevolgen en levensomstandigheden van Verzoekers met betrekking tot veiligheid, behuizing, werkgelegenheid, medische zorgverlening, sociale zekerheid, re-integratie als afgewezen asielzoeker in het Westen werden niet onderzocht.

Dat onvoldoende rekening werd gehouden met het militaire profiel, waarover geen enkele twijfel bestaat, van de verzoeker.

Dat het CGVS in haar weigeringsbeslissing bijgevolg niet voorziet in een sluitende motivering.

1.1. Aangaande het ontbreken van een eventueel (intern) vluchtalternatief en schending van de materiële motiveringsplicht

[...]

Dat het CGVS eraan verzaakt om in de bestreden beslissing een (intern) vluchtalternatief voor te stellen. Dat het CGVS ook geen passend vluchtalternatief kon voorstellen, gelet op de nieuwe ontwikkelingen in Afghanistan.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg faalt in een adequate motivering.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek heeft willen voeren naar de concrete mogelijkheden voor verzoeker bij een eventuele terugkeer."

2.4. Bij aanvullende nota van 1 december 2022 voegt verweerder:

"- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [URL]

- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [URL]

- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [URL]

- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [URL]

- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [URL]

- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [URL]

- EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op [URL]"

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker voert aan Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van problemen met Daesh, meer bepaald omdat hij onbekenden een put zag graven bij de winkel van zijn vader en hij bij de controlepost van de politie meldde dat er een bom werd geplaatst, waarna Daesh naar zijn huis kwam. Na zijn vertrek zou zijn vader door Daesh zijn meegenomen. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend met Daesh nadat hij onbekenden een bom zou hebben zien plaatsen in de buurt van de winkel van zijn vader.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden leeftijd. Verzoeker verklaarde bij zijn aankomst in België minderjarig te zijn doch uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat hij op 1 februari 2021 een geschatte leeftijd had van 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Deze vaststelling ondermijnt verzoekers algehele geloofwaardigheid.

(ii) verzoekers vluchtrelaas doorspekt is met onaannemelijke en onlogische verklaringen die getuigen van een gebrekkige kennis over essentiële elementen van dit relaas waardoor hieraan geen geloof kan worden gehecht. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker ervan uitgaat dat de onbekenden die hij een put zag graven bij de winkel van zijn vader, een bom trachtten te plaatsen en dit terwijl hij zelf geen bommen had gezien. Verder weet verzoeker niet hoeveel personen er in de controlepost van de politie aanwezig waren, wat de naam is van de commandant die hem aansprak, of de ontminingsdienst die naar zijn vaders winkel kwam al dan niet van de politie is en vanwaar deze mensen kwamen, of er al dan niet mensen van de politiepost, waaronder de commandant, naar zijn vaders winkel kwamen, of er al dan niet effectief bommen bij zijn vaders winkel werden aangetroffen en of er al dan niet iemand werd opgepakt. Evenmin weet verzoeker met hoeveel personen Daesh die avond naar zijn huis kwamen. Het is bovendien niet aannemelijk dat Daesh hierbij zijn huis niet zouden zijn binnengekomen. Aangezien verzoeker verklaarde dat hij niet werd opgemerkt toen hij de onbekenden een put zag graven, is het ook niet aannemelijk dat Daesh hem zouden verdenken van het inlichten van de politie.

(iii) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker niet onmiddellijk zijn tante inlichtte en wachtte tot zijn oom thuiskwam. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat hij zou trachten om zo snel mogelijk zijn

familie te waarschuwen. Dat zijn familie nadien gewoon in hetzelfde huis bleef wonen, doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Dit klemmt des te meer daar Daesh nadien nog drie à vier maanden zouden wachten alvorens een tweede keer langs te komen.

(iv) verzoekers kennis over de ontvoering van zijn vader door Daesh eveneens gebrekkig is. Zo weet hij niet door wie zijn buurman, die hij in Servië tegenkwam en hem hierover inlichtte, werd geïnformeerd, met hoeveel personen Daesh naar zijn huis kwamen en of zij al dan niet gemaskerd waren. Het is evenmin aannemelijk dat Daesh ook bij dit tweede bezoek zijn huis niet zouden hebben betreden.

(v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt. Waar hij bij zijn aankomst beweerde dat hij problemen had met Daesh én de taliban, stelt hij op het CGVS dat hij enkel problemen had met Daesh. Dit klemmt des te meer daar hij beweert dat het om dezelfde organisatie gaat, terwijl Daesh en de taliban elkaar net bekampen.

(vi) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen ombuigen. De authenticiteit van zijn taskara wordt ondermijnd door de vaststellingen in het kader van het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij. De foto's van verzoeker in zijn dorp hebben geen bewijswaarde voor wat betreft de door hem aangehaalde problemen met Daesh. De bewijswaarde van Afghaanse documenten dient bovendien danig te worden gerelativeerd gelet op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie met betrekking tot corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie').

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Met betrekking tot zijn leeftijd betoogt verzoeker dat hij zijn leeftijd heeft meegedeeld *“zoals die hem steeds gekend is geweest en steeds voor waar is aangenomen geworden”*. Gelet op het grote verschil tussen de door verzoeker voorgehouden leeftijd (geboortedatum 3 januari 2004) en zijn leeftijd zoals die blijkt uit de ondergrens van het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij (op 1 februari 2021 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar) kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoeker er daadwerkelijk van uitging dat hij bij zijn aankomst in België nog minderjarig was. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift (p. 1) volhardt in zijn ongeloofwaardig bevonden geboortedatum. Als zodanig wordt afbreuk gedaan aan zowel de bewijswaarde van de door hem voorgelegde taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) als zijn algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker stelt dat verweerder wees op *“enkele inconsistenties en oppervlakkigheden in het relaas”* waardoor verweerder *“ten onrechte het hele relaas van verzoeker als ongeloofwaardig bestempelt”*, dient erop gewezen dat de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden en onaannemelijkheden betrekking hebben op kernelementen van het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Waar verzoeker wijst op *“de grenzen van zijn kennis”* en aanvoert dat zijn antwoorden *“dienen te worden geïnterpreteerd vanuit het specifieke referentiekader van de verzoeker”*, laat hij na concreet te duiden op welke wijze zijn kennis beperkt zou zijn en/of welke specifiek referentiekader hij bedoelt, laat staan op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Gezien het voorgaande kan hij dan ook geenszins worden bijgetreden waar hij betoogt: *“Dat hem bezwaarlijk onwetendheid kan worden verweten, betrekking hebbend op bepaalde specifieke details”*. Waar hij stelt: *“Dat iedere conclusie getrokken uit deze onwetendheid volkomen subjectief van aard is”*, dient erop gewezen dat de motieven uit de bestreden beslissing zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoeker zelf en de context die hij zelf heeft geschetst. Hiermee toont verzoeker dan ook niet concreet aan dat de conclusies die verweerder uit zijn verklaringen heeft getrokken onjuist en/of onvolledig zouden zijn.

Waar verzoeker betoogt: *“Dat echter de verklaringen van verzoeker over Daesh perfect kaderen in hun modus operandi”*, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Waar hij verder *“formeel achter zijn oorspronkelijke verklaringen blijft staan”* en *“formeel is niets anders dan de waarheid te hebben verteld”*, komt hij niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen. Dergelijk verweer kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstige poging teneinde de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat hij *“op zijn minst trauma’s [heeft] opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in diens land van herkomst”*, dient vastgesteld dat verzoeker nalaat enig medisch en/of psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is. Tevens laat hij na concreet te duiden op welke wijze zijn beweerde trauma een ander licht zou kunnen werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Dergelijk verweer is geenszins ernstig.

Waar verzoeker betoogt: *“Dat onvoldoende rekening werd gehouden met het militaire profiel, waarover geen enkele twijfel bestaat, van de verzoeker”*, kan niet worden ingezien waar hij het over heeft. Verzoeker maakte geen enkele melding van enige betrokkenheid bij enige militaire organisatie en verklaarde enkel dat hij meehielp in de winkel van zijn vader (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Dat verzoeker zich *post factum* een ander profiel tracht aan te meten in zijn verzoekschrift, doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Waar verzoeker verwijst naar en citeert uit landeninformatie, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie en die op zich aldus niet volstaat teneinde de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas alsnog te herstellen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

5. In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Het louter feit te behoren tot een sociale groep volstaat niet om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Eenmaal het behoren tot een bepaalde sociale groep werd vastgesteld, is de volgende stap immers het nagaan van het bestaan van een *nexus* tussen verzoekers behoren tot een sociale groep en verzoekers vrees voor vervolging, of afwezigheid van bescherming. Deze *nexus* wordt vereist in artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: *“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”* De *nexus* betreft het causaal verband tussen (i) het behoren tot een sociale groep en de gegronde vrees voor vervolging, of (ii) het behoren tot een sociale groep en de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging, en in het bijzonder de onwil van de actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met een vervolgingsgrond. Het verband tussen het behoren tot een bepaalde sociale groep en de vrees voor vervolging die voortkomt uit de daden van vervolging, dan wel de afwezigheid van bescherming, is bijgevolg essentieel (zie bv. *EASO Guidance on membership of a particular social group*, *EASO Practical Guides Series*, March 2020, p. 18). Tevens kan een lid van een bepaalde sociale groep een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot een sociale groep terwijl een ander lid van dezelfde groep geen vrees voor vervolging zal hebben. Evenzo

kunnen er persoonlijke omstandigheden zijn ingevolge dewelke een lid van een sociale groep bescherming kan verkrijgen terwijl andere leden van dezelfde sociale groep niet van bescherming kunnen genieten (cf. *EASO Guidance on membership of a particular social group*, *EASO Practical Guides Series*, March 2020, p. 18).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet algemeen worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad heeft kennis genomen van de grote hoeveelheid beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd. De Raad is zich er tevens van bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de Taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *“Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk”* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

6. *In casu* brengt verzoeker geen enkel concreet, individueel element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd. Waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaart: *“Heeft u verder nog vragen of opmerkingen? Ja, ik wil zeggen dat ik hier al 2,5 jaar ben en ook onderweg en dan hier in België. U kent het leven in deze centra. Ik wil een nieuw leven opbouwen. Ik ben dat stilaan moe. Daarom moet u het overwegen.”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), herhaalt de Raad dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is

voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die omstreeks het jaar 2000 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken rond februari 2020. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds minstens 20 jaar oud (*cfr.* leeftijdsonderzoek Dienst Voogdij (zie *supra*)). Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van ruim twee jaar in Europa maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker brengt geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

7. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig daar de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

9. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 35).

Uit het geheel van de rechtspraak van het HvJ volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is.

De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, blijkt dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b, van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een

opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door objectieve factoren, enerzijds, dan wel actoren, anderzijds.

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Ingevolge de analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, waarbij wordt vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde informatie grotendeels dezelfde en in eenzelfde lijn ligt als waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdентificeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdентificeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige

andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

10. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

11. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS